

Svijet oko mene i u meni kada stavim svoje matematičke naočale

Jednoga dana, učiteljica nam je pokazala jedne naočale. Nazvala ih je matematičke naočale. Kakve su to naočale? Zajedno ćemo saznati pa krenimo u avanturu!

Kad sam uzela u ruke matematičke naočale, stavila sam ih na oči i vidjela potpuno drugačiji svijet- jednu veliku igraonicu. U njoj su bile loptice s brojevima. Sjećam se, na žutoj je loptici pisao broj deset, a na plavoj loptici broj sto. Oko mene vrtjeli su se geometrijski likovi: zeleni trokut, crveni kvadrat, plavi krug te crni pravokutnik. Po toboganu su se spuštali nizovi parnih brojeva. Djeca su vikala od sreće. Stranice trokuta su mi namigivale, a ja sam im se sramežljivo osmjehnula. Igraonica je imala veliku bijelu ploču na kojoj su bili ispisani brojevi. Nisam razumjela značenje tih brojeva, no ubrzo sam shvatila da su povezani s jabukama. Na fotografiji jabuke, koja se nalazila na toj ploči, nalazila se oznaka 3mm i to me jako iznenadilo. Pokraj nje je stajao znak jednakosti, pravokutnik, poznate sve četiri njegove stranice. Uzela sam crni flomaster i odlučila mu izračunati opseg. Sjećam se formule jer sam ju u pola noći trebala znati: $o = 2a + 2b$. Logično za pravokutnik, zar ne? Zavoljela sam matematičke naočale jer su bile čarobne, zanimljive i krile puno tajni. Kad sam ih stavila, osmijeh mi nije silazio s lica. U tom trenutku nije bilo osobe sretnije od mene. Prišla mi je nepoznata osoba koja je na bijeloj kuti imala razbacane brojeve. Bila je to djelatnica igraonice. Podsjetila me da je vrijeme u igraonici prošlo i da trebam napustiti nizove brojeva, trokuta koji mi se na prvu svidio i izračunati opseg na ploči. No, naočale sam ponijela sa sobom. Stigavši kući, na vješalici je visio mamin smeđi kaput, a na kragu je bio broš u obliku ravna. Na tatinom rukavu je flomasterom bila nacrtana kružnica. Najprije sam bila zbunjena, ali nisam imala vremena razmišljati kako se to tu našlo. Uzela sam svoje magične naočale i uputila se prema parku. Iznad mene je letjelo jato ptica koje me podsjetilo na nizove brojeva u matematičkoj bilježnici iz drugoga razreda. S grana vitke breze visjeli su brojevi. U duplji staroga hrasta, vjeverica je brojila lješnjake koje je skupila za zimu. U parku sam srela gospođu koja se predstavila kao čuvarica biljaka u tom parku. Ponudila mi je kekse u obliku geometrijskih likova i šestara. Nisam ni znala da to postoji! Pokraj stare klupice, nalazila se velika biljka u obliku piramide. Moj tetak se zove Joža i kad je slavio rođendan, zamolio je čuvaricu biljaka da mu ispeče tortu. Naravno, ona je bila njegova školska i vrlo draga prijateljica. Torta je imala oblik kugle, a na vrhu je bio postavljen Eiffelov toranj. On voli putovati pa je ona to sve u svojoj glavi zbrojila, povezala, preračunala i došla na tu ideju.

Nakon svih pustolovima, jedino trebam zahvaliti učiteljici što mi je htjela posuditi matematičke naočale s kojima sam doživjela maštu u najvećoj mogućoj mjeri. Zbog svih brojeva i geometrijskih sadržajima s kojima sam se družila kad sam ih nosila, još sam više zavoljela Matematiku. Željela bih da je svaka učiteljica kao moja i da se potruži u izmišljanju nečega što kod djece budi maštu. Na taj način mogu svi zavoljeti Matematiku- baš kao i ja!

Sofia Andročec, OŠ Nedelišće, PŠ Dunjkovec, 4.D

Mentorica: Dijana Fekonja Juras, mag.prim.educ.